Nagy-Mihály, 1897. márczius 25. 13. szám. Második évfolyam.

FELSŐ-ZEMPLÉN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

SZERKESZTŐSÉG: Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: Török-utcza 220 szám.

Kéziratok nem adatnak vissza. Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el. — Nyilt-tér soronkint 20 kr. — Hirdetések jutányosan számittatnak.

ELŐFIZETÉSI DÍJ: Egész évre . . . . 4 frt. Fél évre . . . . 2 frt. Negyed évre . . . . 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.

KIADÓHIVATAL: Hova az előfizetések, hirdetési és nyilttéri díjak küldendők: Landesman B. könyvnyomdája.

Közegészségügyünk.

Ki nem mondható szerencséje az az embernek, hogy azt, a mi rá nézve a legelső dolog az életben, az egészséget, ingyen szokta adni a természet, ugy a miniszternek, mint a szegény napszámosnak.

Oly nagy és oly fontos kelléke ez az életnek, hogy ha semmi más jót nem kapna is a halandó az égiektől, ez az egy megérdemli, hogy naponként hálás szivvel gondoljon arra a hatalmas adományozóra; mert hiszen tudja és tapasztalja azt minden ember, hogy még egyetlen darab fognak a fájása is kiforgatja az embert az ő rendes testi mivoltából. Hát még ha az a számtalan testibaj és betegség támadja meg, a mely anynyi nagyot és kicsinyt, anynyi erőset és gyengét visz el időnap előtt az élők sorából, hogy megszomoritja az embert, mily gyötrelmessé teszi az életet! Mit ér akkor a pénz, a vagyon, meg a gazdagság? Jól mondta egy régi és hires költő már ezelőtt mintegy kétezer esztendővel, hogy először is egészséges legyen a birtokos, ha jól és boldogul akar élni az ő vagyonából.

Ma is hiszi és vallja ezt mindenki. Példát tudok rá magam is.

Volt néhány évvel ezelőtt egy jó ismerősöm, de a ki most már pihen és nem panaszkodik. Volt neki pénze és vagyona is elég, de nem volt egészsége. Ez a jó ismerős egy alkalommal engem is egy csésze teára hivott meg. Ekkor történt, hogy elővette fekete ébenfából készült szekrényét, a melyben aranyai, drága ékszerei halmazban hevertek. Megmutogatta sorba mind, mint a hires Croesus mutogatta egykor kincseit az udvarában megfordult idegeneknek. Mikor végig ment rajta, visszarakta, bezárva, megjegyezvén kifejezhetetlen és kiirhatlan husáros rigmussal: „Nézd barátom, van itt minden elég, de mit ér, ha egészség nincs!“

Ime, ez is mutatja, hogy a világ minden java és öröme sem pótolhatja a jó egészséget. Pedig az többször van az embernek hatalmában, mint nem, csakhogy az ember talán semmivel sem bánik pazarabbul, talán semmivel sem gondol olyan keveset, mint az egészségével. A természet, a mint emlitettük, ingyen adja annak is, a ki nem imádkozik érte, a ki nem kéri. Adott mellé törvénykönyvet is, az egészség törvénykönyvét, a természet könyvét. Adott ahhoz mindenkinek józanészt annyit, a mennyivel azt a törvényt megértheti; és mégis azt látjuk, hogy sokan vannak, a kik, ha érzik se követik, hiába tapasztalják, hogy azt a törvényt büntetlenül áthágni nem lehet.

De a bibliáról szólva, azért rendelte az Ur a prófétákat a népnek, hogy hallgassanak arra. Ha pedig arra se hallgatnak, azért adott világi- és egyházi-elöljárókat, kormányzókat, hogy azok gondoskodnak a népnek testi- és lelkiegészségéről, ha a nép maga nem tud, vagy nem akar gondoskodni. A nép nagy tömege még sokára fog odajutni, hogy a közegészség követelményeit teljesen méltatni tudja és hogy azért tenni, fáradni és áldozni is tudjon. E hiányt a bölcseknek, vezéreknek kell pótolni.

Közegészségügyi törvényünk, a mely az egész országra szól, elég jó, viszonyainknak megfelelő: csak végre kell hajtani, hogy papiroson ne maradjon. Nem kell azzal törődni, hogy a törvénynek egyik vagy másik parancsolata nem tetszik a polgároknak. E tekintetben olyan a nép, mint a gyerek: nem tudja, hogy mi szolgál a köz javára, meg az ő egészségére.

Az a törvény megköveteli az egyes polgároktól, hogy lakásaikat, udvaraikat a szennytől, szeméttől tisztán tartsák, hogy ne találjon ott jó melegágyra a járványok csirája. Igaz, hogy semmiről se feledkezik meg jobban a mi népünk, mint az ilyen törvényről. Majdnem zsarnokságnak tünik fel előtte a törvénynek az a követelése, hogy tartsa tisztán az udvarát és házatájékát. Innen van, hogy csak parancsra teszik azt meg, a mit saját józan belátása után meg kellene tenni egy városi polgárnak. Hát ha még azt is felemlitenénk, a mit nem egyszer volt alkalmunk látni, hogy még az is gyakran megtörténik, hogy az elhullott kutyát, macskát kidobják az utczára, gyalázatára az emberi érzésnek, a helyett, hogy elásnák. Nagy szégyen az egy városi polgárra, ha az ilyen cselekvények káros hatását és botrányt okozó mivoltát fel nem tudja fogni. Az ilyen lakó nagyon alacsony fokán áll még a müvelt emberi érzésnek.

De parancsolja a közegészség törvénye azt is, hogy különösen a közhelyekre forditson szigoru gondot a hatóság, hogy azokon teljesen eleget tegyenek az egészségügyi

TÁRCZA.

Interpelláczió.

(Ez egyszer nem báró Bánffy Dezső miniszterelnökhöz.)

Mindennek meg van a maga története; az én interpellácziómnak is. A hosszu bevezetésen ne ütközzenek meg, mert hát kinek-kinek meg van a saját izlése. En például nagyon pedans vagyok. *Prózában* nem szenvedhetem a balladaszerü előadást, melynél sok minden az olvasó phantáziájára van bizva; de szeretem a rendszert, a világosságot, az összefüggést s a mi fő: imádom a logikát. Igen uraim, még egyszer kimondom, hogy gyarló asszony létemre, imádom a logikát, s merem állitani, hogy e megbecsülhetetlen istenadományt sokkal nagyobb mértékben birjuk, mint önök, a „teremtés urai“, kik, ha rólunk van szó, összes véleményüket ama pár szóban szokták kifejezni: „hosszu haj, rövid ész.“

Tiltakozom ellene! Az asszony mindig asszony marad, azaz forma önmagához, kinek meg vannak a maga elvei s kit nem a körülmények, hanem saját akarata vezet. Mondhatjuk ezt önökről uraim? Ismerek egy jeles tehetségü férfiut, még pedig Nagy-Mihályon, ki mindennap megigéri a feleségének, hogy idején hazajön, s kit igen gyakran a hajnali órák vezetnek haza s ki egyik nap ugy, mint másik nap, azzal menti ki magát: *„édes fiam, programmon kivül történt.“* Hát ha már a jeles tehetségüek sem tudják megtartani programmjukat, mit várjunk akkor a nem jeles tehetségüektől? Láttak-e még asszonyt, a ki a délutáni ozsonnán a második csésze kávéról le ne tudott volna mondani, ha megigérte az urának, hogy ekkor és ekkor otthon lesz?!

Igen uraim! Ismerjék el, hogy önöket a pillanat uralja! Önök az okot az okozattal, az igazat a valótlannal, az akaratot a hajlammal rendesen összetévesztik.

És mégis milyen szivesen neveznek minket a gyengébb nemnek! Kicsinyitenek, mellöznek és leláznak bennünket mindenütt.

Ily szomoru viszonyok között, minden reménye nélkül egy szebb jövőnek, valódi balzsamként hathat ránk, asszonyokra, még most is, néhai Trefort volt vallásügyi miniszternek ama nagy port felvert rendelete a tanitónők ellen. Félre ne értsenek, nem a rendelet hathat ránk balzsamként, hanem az abból keletkezett mozgalom.

Annak idején a budapesti lapok valamenynyien magukévá tették ügyünket s általánosan tárgyalták a női kérdést, még pedig helyesen a modern felvilágosultság szempontjából. Egyik legtekintélyesebb napilap a többi között azt irta vezérczikkében: „Tehetségre nézve nem ismerek más különbséget férfi és nő között, minthogy a nő nem lehet katona s a férfi nem szülhet gyermeket.“ De hozzá teszi, hogy ez is csak testi sajátságokon alapul, — tehát szellemi tehetségre nézve teljesen egyenranguak vagyunk. Ünnepélyesen, nyilvánosan hitet tett mellettünk egy férfi! Persze, száz meg száz hasongondolkozásu társa nevében is.

Mert azt a czikket férfi irta!

Hiszen csak nem gondolják uraim, hogy egy tekintélyes budapesti lapba holmi *kékharisnya* belekotnyeleskedhetik. Az ilyesmi legfeljebb csak megszorult vidéki szerkesztőkön esik meg, — a milyen például az önök szerkesztője is, a ki mindenek-előtt jó czimbora s ennek következtében a csütörtökön megjelenő lap összeállitására rendesen csak szerdán tud időt szakitani; a kinek nincs nagyobb ellensége, mint a nyomdászinas, mert már jókor reggel zaklatja kéziratért, a mi pedig soha sincs egy sor se; a ki hiába szedi sorba valamennyi szentet segitségért, hogy szabaditsák meg a korai zaklatástól, hiszen még csak a *másik* oldalára sem fordulhatott, (mert éppen akkor feküdt le az *egyikre)* — mind hiába! Azt a kérlelhetlen, telhetetlen, szivós zsarnokot, a nyomdászinast, ki kell elégiteni.

Ne csodálkozzanak aztán, ha ilyen kétségbeesett pillanatban egy gyarló asszony „irott eszméit“ is markába nyomja a tanoncznak, a melyre pedig már előre is ki volt mondva a drákói itélet: a papirkosárba vele!

De hogy épen a szerkesztőről van szó, hát meg kell vallanom, hogy jelen soraimra is ő adta az inditó okot, amennyiben ő volt árulója amaz ügynek, melyért most interpellálni akarok. Mert tudják meg, hogy az önök szerkesztője a legfecsegőbb, a legmegbizhatatlanabb ember e világon. Ne bizzanak rá semmi titkot, mert mindent elmond — a feleségének, különösen ha ugy egész éjjeli *„fárasztó munka“* után rózsaszin kedvében jön haza . . . *„a kiadóhivatalból.“* Akkor nincs előtte titok semmi a világon. Még azt is kifecsegi, hogy hány előfizetője van a lapnak *igazában*, pedig ez még a státus titoknál is nagyobb titok. Mert hamarább kivallja Goluchowsky, hogy miként állunk a muszkával, minthogy egy szerkesztő az előfizetők számát bevallaná.

Az önök szerkesztőjéből sohasem lesz diplomata. Elárulja, hogy ki küldi be a legrosszabb verseket, ki reklamál, ha imádottja nevét kihagyja a báli tudósitásból. Elfecsegi, hogy a férfi-mulatságokon kit érnek el leghamarabb a . . . *tengeri kéjutazás* következményei, hogy mikép szokta egymással hajbakapatni az embereket s aztán hogy játsza a békitő szerepét, stb., stb.

Egyszóval mindent elfecseg, kivévén termé-

követelményeknek. De, ha e tekintetben megvizsgáljuk városunkat, vajjon kielégitőnek lehet-e azt egészségügyi tekintetben mondani? Bizony nem egészen és épen azért kell minden polgárnak arra törekedni, hogy e tekintetben is elég legyen téve a követelményeknek.

Csak akkor remélhetjük azt, hogy a majdnem állandóan duló járványos betegségek csiráit kiirtjuk, ha lelkiismeretesen követjük az egészségügyi szabályokat. Ezzel pedig nemcsak magunknak, hanem gyermekeinknek és városunknak is tartozunk.

Vegyes hirek.

A selyem-mieder.

Hol volt, hol nem volt, elég az hozzá, hogy az operencziás tengeren tul van egy szép kis város. Ez a város leginkább arról hires, hogy a leányai és asszonyai mind igen szépek.

No hát ebben a szép kis városban esett meg a mieder-história.

Elmondom önöknek, ha figyelmesek lesznek.

Kissé borongós, de azért kellemes kora tavaszi est volt. A „Menda luna“ D betüje bujkált a felhőfoszlányok között.

Épen szerelmeseknek való est!

Szegény öreg holdacskám! Hát miért is szeretnek téged oly igen nagyon a szerelmesek. A szerelmes költők is csak téged énekelnek meg.

Hm! Hát miért? Mert gyakran épen akkor buvik el egy felhő mögé, a mikor nincs nézőközönségre szükség, még ha „Hold“-nak is nevezik azt, csillagkisérettel.

Az elmult héten egy ilyen bujdosó holdvilágos estén tettem meg a „napi“ sétámat. Lépteim zaját felfogta a még kissé nedves talaj, láttávlatom pedig elzárta a felhő mögé jutott hold. Körülöttem minden csendes, *még csak egy árva levélke sem rezzent meg a fákon.* Ábrándozni való idő.

Épen azon gondolkoztam, hogy kedves szerkesztő barátomnak valami használható czikket irjak, de sehogy sem jött valami jó gondolat agyamba.

Barangolásomban ama szép kis városnak egy csendes „külső-utczájába“ jutottam, a hol is egyszer csak egy elnyomott sóhaj, majd pedig ruhasuhogás üté meg füleimet, melyre figyelmessé lettem. Arra irányozám lépteimet, de alig tettem néhány lépést, midőn két alakot látok tőlem nem messzire gyorsan távozni. Midőn pedig a sóhaj és suhogás helyére értem, uram fia! mit találok ott? — hát... hát... egy selyem-miedert. Természetesen magamhoz vettem az áruló miedert és másnap elvittem egy szerkesztőhöz és megőrzés végett neki átadtam.

Megjegyzem, hogy midőn a miedert felemeltem, a hold még jobban elbujt. Szegény öreg, ő már nem kiváncsi ilyesmire, csak néhány csillagocska kandikált elő a felhőkulisszák mögül.

Pszt.

— ***Uj fürdő.*** *Stépán* Gábor, málczai nagybirtokos kezdeményezésére egy társaság alakult Málczán, a mely hivatva lenne egy, a málczai és környékbeli lakosok által köszvény és szembetegségek ellen már régóta eredményesen használt gyógyforráshoz fürdőt létesiteni. Az alakuló gyülés f. hó 21-én délután volt a málczai kaszinó helyiségében, melyen a társaság megalakultnak nyilvánittatván, a tisztviselőket választották meg. Elnök-igazgató lett: Stépán Gábor egyhangulag; pénztárnok: Dutkay István 96 szavazattal. A választmány tagjai: Szentiványi László, Lebovics Izsák, Kiss Tamás és Kovács Pál; fürdő-orvos: Dr. Róth Mihály. A forrás vizét vegyelemzés végett legközelebb Budapestre küldik. Az épület létesitése iránt a kellő lépések már megtétettek s van remény, hogy még a nyár folyamán megnyilnak ajtajai a gyógyulást kereső szenvedők előtt s ez által régi mulasztás lesz helyre pótolva. A czél nemes, a fáradozás önzetlen: a siker legyen teljes!

— ***Gábor.*** Folyó hó 23-án tartotta névnapi ünnepélyét az egész környék által méltán tisztelt és szeretett *Stépán* Gábor málczai nagybirtokos. Ez alkalomból valóságos bucsujárás volt a málczai kastélyban, mert mindenki elmulaszthatlan és kedves kötelességének tartotta kifejezni legszivélyesebb üdvkivánatait, kik este fényesen és dusan teritett asztalhoz ülve, számos talpraesett felköszöntőben éltették a házigazdát. Mondanunk is alig kell, hogy a vacsoránál résztvettek a legkedélyesebb hangulatban töltötték az időt egész éjjel és hozzá tehetjük, hogy még másnap is, a min különben, — ismerve a *Stépán* család rendkivüli és őszinte vendégszeretetét — senkisem fog csodálkozni. — Lapunk ezuton üdvözli legmelegebben *Stépán* Gábort névnapja alkalmából.

— ***Befásitás.*** Minden tavaszszal kisérletet tesz elöljáróságunk az utczák befásitása iránt, azonban ezen kisérletezésnek nem igen van eredménye, mert a gyenge fákat majdnem kivétel nélkül titokban az egyes háztulajdonosok kiirtják, illetve azoknak fejlődését első csiráiban megsemmisitik. Különösen a főutczán tapasztalható ez és a mint mondják, azért ellenzik a befásitást, mert az a forgalmat igen nagy mérvben hátráltatja. — A rendszeres befásitás nagyon üdvös volna, de ezt csak akkor lehetne megvalósitani maradandólag, ha a főutczáról a piacz más alkalmas helyre áttétetnék, ez pedig — figyelembe véve a helyi viszonyokat — teljes lehetetlenség és igy valóban kárbaveszett munkát végez az elöjáróság, a folytonos befásitási kisérletezéssel.

— ***Az udvarok tisztántartása.*** Ha valaki figyelmesen megszemléli városunkban az udvarokat, határozottan arra a szomoru meggyőződésre jut, hogy azoknak legalább is háromnegyedrésze oly piszkos, ronda és annyira felgyülemlett rajtok a szemét és trágya, hogy a közegészségügy a legnagyobb mérvben van veszélyeztetve. Különösen igy tavasz elején, a mikor a föld folyton párolog, érezhetni az egészségtelen kipárolgást. Miután pedig az ilyen trágyadombok igen nagy mérvben veszélyeztetik különösen a gyermekek egészségét, nem ártana, ha az elöljáróság a legszigorubb eljárást tanusitaná e tekintetben. Ki kell hirdetni, hogy záros határidő alatt minden háztulajdonos feltakarittassa udvarát és ha akad olyan, a ki nem veszi figyelembe az elöljáróság intézkedését, kiméletlenül és szigoruan meg kell büntetni.

— ***Öngyilkos tanuló Gálszécsen.*** A kassai premont. gimnasium 8-ik osztályának egyik első tanulója *Malercsák* Győző, régóta vendége szokott lenni Gálszécsnek. *Benkő* J. ottani iparos kedves szép leánya volt a mágnes, ki őt, a távoli rokont, ide vonzotta. A leányka 16, az ifju 18 éves volt. Ábrándoztak, terveztek a jövőről, hisz az övék volt a jövő, mert szerették egymást. De közbe jött a sors mostoha hatalma. Elragadta nemrégiben a leányt és a szerelmes ifju egyedül maradt. Tanulmányait megkettöztetett szorgalommal folytatta, mintha abban akarná felejteni szerelmét. Tanárai, jó barátai már régóta észlelték a buskomorság szomoru jeleit rajta és nem jót jósoltak nekie. Ime a jóslat beteljesedett: „József“ nap megünneplésére ismét ellátogatott a reményteljes ifju Gálszécsre és szombat este megboldogult szerelmese sirjánál vigaszt keresett megárvult szivére. De nem talált. Vasárnap reggel 8 órakor pisztolydurranásra rohant be szobájába a háziasszony, de már késő volt. Meghalt. Tanulótársai a hétfőn délutáni Gálszécsen végbement temetésén megjelentek és szép koszorut helyeztek felejthetetlen barátuknak sirjára. Osztálytársa, gróf *Forgách* E. intézett még hozzá szivreható beszédet és néhány percz mulva, nyugodtan álmodott halott szerelmesének boldog viszontlátásáról.

— ***Áthelyezett pap.*** Az eddigi falkusi gör. kath. lelkész: *Pajkossy* Antal, áthelyeztetett a felső-németi parochiára, mig a falkusira *Demeter* János lasztóczi lelkész helyeztetett át.

— ***Szintársulat.*** A jelenleg Munkácson müködő *Ágh* Aladár szintársulata kérvényt adott be szolgabirói hivatalunkhoz az iránt, hogy engedtessék meg neki városunkban 12 szinielőadás tartása. A szolgabiróság a kérelmet nem teljesitette. Pedig *Ágh* Aladár szintársulata mindig a jobb vidéki társulatok közé tartozott.

---

szetesen a saját büneit, mert azokra nézve páratlan diskrécziót tanusit.

Most megtudtam tőle, hogy a kellemes tavaszi idő beálltával a férfiak minden vasárnap rendezni óhajtanak kirándulásokat. A mint mondja, szük körben tárgyalták a dolgot és elvileg kimondták, hogy a kirándulások a nők kizárásával lesznek rendezve. Voltak ugyan olyanok is, a kik kifejezést adtak abbeli nézetöknek, hogy még sem kellene a nőket kizárni. Különösen — mint a hogy a szerkesztő állitja — ő kardoskodott (?) volna legjobban mellettünk. (Valószinüleg a hölgy-előfizetőkre való tekintetből.) De hiába volt minden ékesszólása, ki lett mondva az ultimátum: „nem kell asszony!“

Hm! hát csak nem kell asszony? Hm! hát gondolkoztak-e egy kicsit, mielött e világrenditő tételt kimondták, eljutottak oda, a mit már én is megmondtam soraim elején, hogy t. i. önökben nincs egy csepp logika; hogy sohase tudnak arra a magaslatra jutni, a hova egy asszony, hogy egyformák és következetesek maradnának; hogy egyik tettükkel meg ne czáfolnák mindig a másikat.

Mert hát vagy igy, vagy ugy, de a férfiaknak ingadozni nem szabad. Miért nem mondják önök az életnek minden pházisában, hogy: „nem kell asszony!“

Miért nem mondják, hogy nem kell asszony, még legényfővel, mielött rámennének a lépre?! — hisz annyi az elrettentő példa uton-utfélen, hogy untig okulhatnának belőle!

Miért nem mondják, mikor mint uj házasok, olyan szivesen néznek órákhosszáig a kék vagy fekete szemekbe s olyan boldogan simogatják az aranyos vagy bogárfürtöket?!

Miért nem mondják, mikor a gondos feleség garçon korukbeli rendetlen garderobejukat kitatarozza, rendbehozza, megujitja?! Mikor névnapjukra, karácsonyra „hálósapkával“, himzett „papucsesal“ kedveskedik?!

Miért nem mondják, mikor kinek-kinek az asszonya betálalja a maga szépasszonyföztjét, ugy az ura gusztusára, olyan izletesen, hogy még a Szikszayban sem tudnak jobb ebédet adni?!

Miért nem mondják, mikor köszvényes tagjaikat a hüséges feleség sósborszeszszel kenegeti, flanellel dörzsöli, vatába kötözi?! Mikor mustárt ragaszt a hátukra, téglát melegit a talpuk alá?! Mikor arra a „nehéz före“ vizesborogatásokat rak, a katzenjammer ellen meg *korhelylevest* főz?!

Miért nem mondják, mikor egyiket vagy másikat elfogja a turbékolási vágy?! Mert nem kell ám azt hinni, hogy csak a simaképü, tejfeles száju gymnasisták és jogászocskák szavalnak románczokat a holdvilágnál s táplálkoznak a harmatos rózsaszirmokból kiröppenő illattal! Szégyeljék magokat! De még deresedő, kopaszodó fővel is bele-beleceseppennek ifjukori, elegikus hangulatokba s nagyon szivesen veszik, ha a türelmes feleség meghallgatja — *szonatájukat.* Miért nem mondják akkor, hogy nem kell asszony?!

Micsoda mulatság az, a hol asszony, leány nincsen?!

Rég lejárt már az ideje annak, mikor a nőket egyszerüen tudomásul se vették. Ma már tényezők vagyunk a munka küzdterén, a társadalomban, sőt — ne szégyeljék beismerni — még a politikában is. Sok képviselőt választottunk mi már és sokat elbuktattunk. A XIX. század asszonyai vagyunk és követeljük jogainkat! Azért, még mielött eredeti találmányukra — a férfikirándulásokra szabadalmat vennének, érdekeink megóvása végett szükségesnek látom a következő interpellácziót benyujtani:

Tekintve, hogy ősanyáink rabszolgaságát mi már csak hiréből ismerjük;

tekintve, hogy a nőemanczipáczió napról-napra nagyobb tért hódit;

tekintve, hogy a férfiak minélkülünk 24 óráig se tudnak existálni;

tekintve, hogy az oltár előtt megfogadták, hogy semmiféle bajban el nem hagynak (már pedig kell-e annál nagyobb baj, ha mi a tervbe vett kirándulásokon nem veszünk részt?);

tekintve, hogy mi minden nyilvános mulatságon jelen akarunk lenni;

tekintve, hogy ha el nem visznek bennünket, sztrájkolni fogunk:

kérdem a tisztelt urakat:

hajlandók-e a férfimulatságokról egyszer és mindenkorra lemondani és hajlandók-e ezentul tisztességes és erkölcsös mulatságokat rendezni és legvégre hajlandók-e feleségeiket, leányaikat magukkal vinni?

Ha pedig jogos követelésünket mellőzni fogják, ugy mi is kimondjuk ultimátumunkat. Nincs más hátra, mint az utolsó pontban tett fenyegetésünket foganatositani. Asszonyok, sztrájkoljunk! Volt már ugy is mindenféle sztrájk. Sztrájkolnak a pékek, a takácsok, a timárok, a pinczérek, a nyomdászok. Csak még az asszonyi sztrájk hiányzik. Próbáljuk meg!

Igaz ugyan, hogy a kezdeményezés egy kis bajjal jár és sokkal kényelmesebb volna ránk nézve, ha például az amerikai nők, — kiknek sokkal több szabad s kik rendesen zászlóvivők, ha a nőket érdeklő reformról van szó — az üdvös divatot már behozták volna. Szerencsétlenségünkre azonban az amerikai nők olyan becsben vannak, hogy nekik a férfival szemben sztrájk nélkül is igazuk van. Mikor a kivándorlás az uj világba

— ***József.*** Ezek szoktak a legnépszerübb névnapok lenni és a hol József nevü ember van, ott bizonyára meg is ünneplik. Igy volt ez folyó hó 19-én városunkban is, a hol hála Istennek, igen szép számban vannak Józsefek. Pénteken már kora délelött megkezdődött az üdvözlés *Mathiász* József iskolai igazgatónál és késö estig folyton tartott az. A szeretett igazgatót a tantestület gyönyörü csokorral lepte meg, a ki meghatva mondott köszönetet a szives figyelemért. Ugy az ünnepelt, mint pedig szeretetreméltó neje folyton azon voltak, hogy a dusan teritett asztalnál mindenki jól találja magát, a mi bizony nagyban is nyilvánult. — Nem kevésbé vigan folyt a gratulácziö *Szladek* József városi biró vendégszerető házánál is, hol a névnapot megelözö estén igen számosan vettek részt a vacsoránál, és éltették az „öregifju" Józsefet. — Valóban sajnáljuk, hogy a többi József uraknál lefolyt üdvözlésekröl is nem számolhatunk be ily körülményesen, de hát mint tudósitónk állitja, az első helyen annyira jól mulatott, hogy mire észrevette magát, már késö lett volna mindegyiknél külön-külön tisztelegni, miért is ez alkalommal az ö nevében is kivánjuk, hogy minden Józsefet az Isten sokáig éltessen.

— ***A szombati estély.*** Már csak két nap választ el bennünket attól az igazán kellemesnek és fesztelennek igérkezö estélytöl, melyet a helybeli izr. jótékony nöegylet rendez. Feltünö nagy számban történtek elöjegyzések a jegyekre, ugy annyira, hogy a Barnai-féle nagyterem kicsinek fog bizonyulni ez alkalommal. A fövárosi müvészek szombaton érkeznek meg városunkba és mint értesülünk, a vaspályánál fogadtatás lesz. — Tájékozásul megemlitjük még azt is, hogy a hangverseny fél kilencz órakor megkezdödik és annak tartama alatt minden ajtó zárva lesz, miért is ajánlatos a pontos megjelenés.

— ***Kövezik a Török-utczát.*** Végrevalahára ennek a nyomoruságos utczának még nyomoruságosabb utját kijavittatja az elöljáróság, illetve a föbiró. Az égnek meredezö „sziklákról" már lehordták a felgyülemlett sarat és csak most láthatni igazán, hogy milyen állapotban van az. Rövidesen hozzáfognak a mostani kövek felszedéséhez és aztán megkezdödik a rendszeres kövezés.

— ***Egy uj vasut.*** A Hidasnémetitöl Abaujszántón át Szerencsig épitendö helyi érdekü vasut tárgyában f. hó 23-án Kassán a vármegyeházán, *Péchy* Zsigm. föispán elnöklete alatt értekezlet volt.

— ***Rabok alkalmazása a szöllöben.*** Tokaj-Hegyalján az amerikai kivándorlás folytán nagyon megfogyott a munkások száma, pedig most égetö szükség van rájuk, a filloxera által elpusztitott szöllök felujitásánál. A munkáshiányon segitendö, a zemplénmegyei gazdasági egyesület kérelemmel fordult az igazságügyi miniszterhez, aki elrendelte, hogy a szöllömunkálatoknál, nemcsak foglyok, hanem rabok és fegyenczek is alkalmaztassanak 50 krajczár napi dij mellett. Ez intézkedés folytán a kisebb szöllösgazdák is kedvet kapnak a szöllök felujitásához az egész országban.

— ***Gyógyszerészek közgyülése.*** A „Zemplénvármegyei orvos-gyógyszerészi egyesület" 1897. évi április hó 9-én d. e. 9 órakor, Sátoraljaujhelyben, az árvaszéki tanácsteremben közgyülést fog tartani; a melyre az egyesületnek rendes tagjait, és mint vendégeket, a zemplénvármegyei azon orvos és gyógyszerész urakat is, a kik egyesületünknek nem tagjai tisztelettel meghivom. A gyülés tárgyai: 1. Miniszteri „Törvényjavaslat az orvosi kamarákról." 2. Egyesületi belügyek. Sárospatak 1897. márczius hó 20. Id. dr. Lengyel Endre, egyesületi elnök.

Elsikkasztott adópénzek. A varannói járásban Tavarna község lakosai följelentést tettek, hogy a községi biró 225 frt 65½ kr adópénzt nem szállitott be az adóhivatalba, hanem az egész összeget a maga czéljaira forditotta. A központból elrendelt vizsgálat során a följelentés adatai igazaknak bizonyultak s a sikkasztó birót, *Dzsunyát*, állásától felfüggesztették s ingó és ingatlan vagyonára elrendelték a zárlatot. A vizsgálati iratokat áttették a büntetö birósághoz.

— ***Jönnek a rabok.*** A város föbirája minden olyan mozzanatra kiterjeszti figyelmét, a hol és a mi által a városnak hasznot csinálhat. Igy most illetékes helyen kérvényezett az iránt, hogy az uj tantermek épitéséhez megfelelö rabokat bocsássanak rendelkezésre. Természetesen, ez a munkaerö sokkal olcsóbb és egyszersmind sokkal megfelelöbb is, mint a többi és igy idöben és pénzben tekintélyes haszonra lehet szert tenni. A föbiró kérelme minden bizonynyal teljesitve lesz.

— ***Uj hitelszövetkezet.*** Szacsuron a hitelszövetkezet 80 taggal és 100 üzletrésszel megalakult. Elnöknek *Bartay* István r. kath. plébános választatott meg. Müködését a szövetkezet április 1-én kezdi meg.

— ***Kossuth halálának évfordulója.*** A homonnai felsöker. iskola ifjusága méltó kegyelettel ünnepelte meg f. hó 20-án *Kossuth* halálának harmadik évfordulóját. *Sztankó* Ernö nagyon ügyes és megható gyászbeszédet mondott. *Schwarz* Gyula felolvasást tartott. *Katz* Kálmán és *Wihs* Béla szavalattal müködtek közre.

— ***Még egy uj vasut.*** A T.-Terebestöl Gálszécs—V.-Csemernye—Hannusfalván keresztül Eperjesig épitendö viczinális vasut, mint értesülünk, a megvalósulás stádiumához közeledik. Az elömunkálati engedélyesek, *Zay* Imre gróf és *Eberwein* B. János bankár, a müszaki munkálatokat már beterjesztették a kereskedelemügyi miniszterhez s az épitést, annyival is inkább, mert a viczinális vasut mentén fekvö községek a tölük remélt hozzájárulások megszavazásában diceséretes áldozatkészséget tanusitottak, még ez év öszén megkezdik.

— ***Elfelejtett ternó.*** *Fekete* Sándor lugosi lutris boltjában 31, 50 és 78 számokkal tett ternó kihuzatott s a nyerönek ugy látszik ninesen tudomása szerencséjéröl, mert a nyereményért, mely immár egy hónapos, még nem jelentkezett. A lutrizók, mint e példa is mutatja, meglehetösen szórakozott emberek, ez idöszerint is két milliónyi összeg hever mint olyan, melyet a szerencsés nyerök ajándékoztak vissza a kincstárnak. Ezentul ilyen esetek sem fognak elöfordulni már.

— ***Az ujhelyi idei fösorozás.*** Befejeztetett Ujhelyen a fösorozás és mint velünk közlik, besoroztak összesen 206 legényt. A sorozó bizottság állitása szerint és münyelven kifejezve, az idei „anyag" kitünö volt.

Közgazdaság.

— ***Az első Leánykiházasitási Egylet m. sz.*** márczius 14-én tartotta Schwarz Armin elnöklete alatt XXXIV. rendes közgyülését. Az évi jelentésböl kivesszük, hogy 1896. évben 3321 tag 6062 jutalékrészszel iratott be és nászjutalékok fejében 161,092.69 fizettetett ki. Az 1896. évben elért 315.568,32 üzleti felesleg által a dijtartalék 1,356,492·26 krra, a nászjutalék felemelési tartalék 100,315·37 krra, a külön tartalékalap 40,966·13 krra emelkedett. A mérleg 1.522,763·34 krajczár vagyont mutat ki, mely fedezetét nyeri két négyemeletes intézeti bérházban, takarékbetétekben és elsörendü értékpapirokban. — A jelentés tudomásul vétetett és a felügyelö-bizottság inditványához képest a felmentvény megadatott. Az igazgatóság javaslata, hogy a mult év május havában létesitett és ezidöszerint 5561·41 frtból álló nyugdijalaphoz 1000 frt utaltassék, elfogadtatott. Gerö Károly intézeti tag inditványára Schwarcz Armin elnöknek, Kohn Arnold vezérigazgatónak és az egész igazgatási testületnek jegyzökönyvileg köszönet szavaztatott.

Felügyelö-bizottsági tagokká ismét megválasztattak Dr. Alexander Bernát, Dr. Simonyi Zsigmond, Basch Lajos, Héger József, Leipniker Gyula és Weil Dávid I. A választmányba ujólag választattak a kisorsolt tagok: Bauer Sándor, Blazek I. Antal, Dr. Braun Fülöp, Fischel Mór, Frank Albert, Goitein Ignácz, Hollander Ede, Kendi Antal, Reiner József, Sarkadi Bertalan, Seemann Károly, Seifensieder József, Schillinger Miksa, Strasser Armin és Wertheimer Albert.

Uj tagok: Fon Dezső, Kölbel Ignácz és Salzer Ignácz.

CSARNOK.

A régi „rosz idökböl."

Elbeszéli egy öreg mameluk.

. . . Ne hidd öcsém, hogy mi mindig pecsovicsok vagyunk, mert olykor-olykor tapintatoskodunk. Lehet a tapintatoskodásban is virtus, amint hogy minden lehet e világon, csak népszerü intendáns nem lehet soha.

Elmondok egy régi históriát, ahol éppen a tapintatoskodásban volt a nagy virtus. Akkor történt ez, amikor már *csend* volt ebben a hazában. Amikor leszállott a magyarság napja, amikor nem tudtuk: élünk-e — halunk-e, vagy már meg is haltunk?

Amikor nagy bün volt, ha valaki magyar volt (Bécsben legalább az), s mert az érzést nem tudták belölünk sehogy kiirtani, bünösök voltunk mind, egész Magyarország.

Kicsi faluinkban, mind csendesen ültünk. Nem törödtünk semmivel ezen a világon. Ha rosz volt a termés, el nem keseritett, a keserü epe nem lehet keserübb, ha meg jó volt, nem szerzett örömet, minek is teremjen, *kinek* is teremjen az édes anyaföld?

Én oda haza rózsákat oltottam, méhet tenyésztettem, télen meg kosarat fontam. És ha valaki 31 esztendös és igy foglalatoskodik, elölve magából minden ambicziót, hogy az mit jelenthet, azt sejtheted.

Nem olvastam semmit — én nekem megállott — az idö forgása. Nem jártam sehova — csak áldott Bertikám — a nénéd, öcsém — vigasztalt mindig — de csak annál nehezebbé vált a szivem.

Egyik májusi nap, talán 59-ben történt (egy idö óta kezdem a dátumokat felejteni), kint voltám a kertben. Az oltógalyakat kötözgettem, mikor az inas egy levelet prezentált elém. A keskeny boritékon megismertem sógorom, *Berky* Pál kezeirását.

Vajjon mit irhat? szomoruan bontottam fel a vékony boritékot — de hamar megteltek a szemeim könnyvel (egy a forrása az örömnek, bunak) — mer azt adta hirül, hogy *kezd már derengni* — jöjjek el hozzá a jövö szombaton — sokan leszünk együtt, tanácskozzunk a haza üdvéröl.

Siettem, repültem a megmondott napra. Sok éve nem voltam kint a határunkból. Olyan lázas érzés fogott el, amikor kigördült a kocsim a széles országutra.

Szép tavaszi nap volt. Tele volt a vidék édes sejtelemmel, aranyos reménynyel. Az ut mellett kiültetett akáczfák tejfeles koronáját összehimbálta a lágy, meleg szellö, az ugar fekete rögei közt széjjel terpeszkedve viritott a bogáncs, a hentergö tövis fehér fejecskéjét bizalommal tolta fel az égnek, a megjött madarak vig csicsergéssel hasitották át a mennybolt azurját. Örült, remélt minden.

Engem valami poétikus hangulat fogott el. Neki eresztettem a lovakat s elkezdtem szavalni:

„Megvirrad még valaha
Nem lesz mindig éjszaka."

Ne nevess ki öcsém — nem szégyen az, ha valaki, mikor érez — hát szaval, de az, ha akkor szaval, ha nem érez.

Mind közelebb értem Berkifalvához. A diófák közül elém integetett sógorom kastélya. De majd kiestek kezemböl a gyeplök, amikor megláttam, hogy hogyan néz ki . .

A kastély fedele haragos *piros* volt, a falak *fehérek*, az ablakok meg *zöldre* voltak festve.

Amikor leszálltam s összeölelkeztünk, megkérdezte Pali:

—Hogy tetszik a házam?

— Sohse láttam szebbet — de nem csuktak be érte?

Akartak — de hát a német is belátta, hogy a házamat ugy meszeltetem be — ahogy nekem tetszik.

Bent már sokan voltak, hosszan tanácskoztunk, s aztán áldomásra a nagyvendéglöbe mentünk.

Bejelentettük ezt az akkori bezirkernek, Wrabecz Wladislavnak. A cseszkó nem merte ezt betiltani, mert az összes virilisták együtt voltunk, de azt kikötötte, — hogy ö is velünk lesz.

Nem volt rosz ember ez a Wrabecz. Tudott egy kevéssé magyarul, a némethez is értett, de a magáét sem tudta, mintaképe volt az igaz Bachhuszárnak. Mielött idejött — trombitás lehetett, de hát uri ember nem szolgált akkor.

Nagy volt az áldomás, töltöttük a csehbe a

---

divatba jött, roppant kapós volt ott az asszony. Egynek-egynek, a ki közéjük került, jobban megörültek, mintha akkora darab aranyat találtak volna. S az a véghetetlen rajongás és becsülés, melylyel akkor illették az asszonyt, hagyományként szállt firól-fira, mind a mai napig. Nálunk — mint a statisztika mutatja — mindig több a nö, mint a férfi; — talán azért is szállt le ugy az ágiónk?! Szinte gondolkozóba esem, hogy az itteni sztrájk helyett nem jobb volna-e Amerikába vándorolni? Ott van az asszonyok Eldorádója s a papucshösök megszámlálhatatlan rengeteg serege! Ott bizonyára mi is jobban boldogulhatnánk. De mégis! — ne hamarkodjuk el a dolgot! Nyuljunk elsöbb ahhoz az eszközhöz, melyet közelebb találunk. Sztrájkoljunk! Bizonyosan használni fog az is s akkor nem kell bajlódnunk azzal a csunya angol nyelvvel.

Igen, Uraim! Oda fogunk vonulni, a hol a férfi-kirándulásokat akarják tartani és nem is jövünk onnan vissza addig, mig követeléseinknek eleget nem tesznek. Milyen jó lesz azokat a fáradságos órákat, miket önök a habzó hideg sör mellett, mi pedig a konyha izzó melegében töltünk, édes semmittevésben kipihenni. Higyjék meg, a mi egészségünknek sem fog ártani egy kis — *nöimulatság.* A házigondokat az önök nyakába akasszuk, próbálják meg, hogy mennyit érnek asszony nélkül. Vegyék magukhoz a vendéglösök mintaképét Barnait és pinczéreit és fözessenek velök, — hallgassa meg szonátájukat Barnai.

. . . És szinte látom, hogy fejükre hamut hintve, mezitláb és szöresuhában hogy fognak, de nagyon rövid idö mulva, zarándokolni . . . hozzánk — Canossába!

Egy nagymihályi Xantippe.

jóféle csopakit (nem terem a görbe országában olyan s elérzékenyedve azt is megengedte, hogy czigányt hozassunk.

Játszottak a morék, szépen, szivből-szivbe. Eleinte csak ment a csendes dalolás, de később a sógor fészkelődni kezdett, magához intette a primást, 100 pengöt nyomott a markába s rá kezdte a banda:

„Jaj de hunczot a német."

Alig, hogy elhangzott az első pár taktus, felugrott a bezirker, elhalványodott az arcza, begombolta fekete kabátját s ráütött az asztalra.

Nyomasztó csend lett a teremben. Egyikünk másikunk elszomorodott. Tudtuk, hogy mi lesz most. Becsuknak, elvisznek, ki tudja, mikor lát viszont a családunk?

Was ist das meine Herrn? Kérdezte Wrabecz.

Végünk van — mikor nekem egy jó idea jutott az eszembe. Tudtam, hogy a csehnek soha sincs jó hallása — tönkre teszik azt már a bölesö dalaik — kissé melegem lett — de azért nyugodtan oda mentem hozzá, rá tettem vállára kezemet s ártatlan, dévaj hangon mondtam neki:

— Mi baja Wrabecz ur — nem jól hall, ugy látszik, hisz' ez egy régi ártatlan népdal — — —

— Nein — ein Staatsverbrechen!

Dehogy, kérem dehogy — hogy bebizonyitsam, még a szövegét is elmondom — s kinomban kinyögtem ezeket a rigmusokat:

„Hallja édes kisasszony,
Legyen nálam gazdasszony
Csókolom a kis száját.
Meg a gyönyörü orczáját."

Ist das richtig — kérdezte az elámult cseszkó.

Igen, igen — bizonykodtak a többiek. Elhitte, segitett a tapintatoskodás s volt ám abban virtus. Ne szidjatok hát, ha most is olykor olykor tapintatoskodunk.....

Sz. G.

Szerkesztői posta.

Pataki H. I. (Gálszécs.) Igen sajnáljuk, hogy kérését a versre vonatkozólag, nem teljesithetjük. Ha el is tekintünk néha a szigoru szabálytól versek közlésénél, ez csak azért történik, mert a szerzö nem álnevet használ és igy a szerkesztőség ugy ahogy, kiesik az obligóból. Tekintve, hogy az ön kis dolgozatának — leszámitva az álnévre mondott megjegyzésünket — még egyéb oly fontos hibái is vannak, melyek miatt a legjobb akarat mellett sem közölhetjük. Ugy látjuk azonban, hogy prózában inkább képes megfelelni és ez irányu dolgozatait mindenkor szivesen látjuk.

Karjasi. (Helyben.) Tényleg nem voltunk itthon márczius 15-én.

. . . . . *i* . . . . . *f* (Helyben.) Jövö számban.

„Szeretem és a kis babákat." (Helyben.) Mi meg a nagyokat.

Politikus. Politikával nem foglalkozunk, aztán legyen róla meggyőződve, hogy az ön által ajánlott javaslattal sem lehetne Krétán rendet csinálni.

P—ly. (Jesztreb.) Ugy látjuk, hogy te is csak igérsz, de nem adsz.

„Munkaszünet S.-A.-Ujhelyben" czimü czikk irójának. A jelen számra késön érkezett. Jövö héten közöljük, de csak az esetben, ha valódi aláirását — olvashatóan kiirva — megküldi.

Felelős szerkesztő:
GÁL VILMOS.
Kiadó-tulajdonos:
LANDESMAN B.

77. szám.
vgh. 1897.

Árverési hirdetmény.

Alulirott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy a szobránczi kir. járásbiróság 1897. évi 663. p. számu végzése következtében *Grünstein Jakab* szobránczi lakos javára *Köröskényi Béla* felső-ribnyiczei lakos ellen, 39 frt 60 kr s jár. erejéig 1897. évi február hó 26-án foganatositott kielégitési végrehajtás utján lefoglalt és 400 frtra becsült 4 ökörből álló ingóságok nyilvanos árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szobránczi kir. járásbiróság 685. p. 1897. sz. végzése folytán eddig összesen 8 frt 95 krban biróilag már megállapitott költségek erejéig Felső-Ribnyiczén alperes lakásán leendő eszközlésére **1897. évi április hó 1. napjának délelötti 9. órája** határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet igérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Szobránczon, 1897. évi márczius hó 20. napján.

Rugats Lajos,
kir. birósági végrehajtó.

55—59. sz.
1896. végr.

Árverési hirdetmény.

Alulirott birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy a homonnai kir. járásbiróság 1897. évi 86. és 571. számu végzése következtében *Dr. Kelemen Arnin* ügyvéd által képviselt *Propper József és Spira Lázár* javára *Winkler Simon* zubnai lakos ellen 200 frt és 31 frt 71 kr. s jár. erejéig foganatositott kielégitési végrehajtás utján fölülfoglalt és 1464 forintra becsült szobai butorok, ágynemüek, lovak, szarvasmarhák, széna, készpénzkövetelés s egy szekérből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a homonnai kir. jbiróságnak 1351/1897. sz. végzése folytán 231 frt 71 kr. tőkekövetelés, ennek 1896. évi október hó 21-ik napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 44 frt 85 krban biróilag már megállapitott költségek erejéig Zubna községben végrehajtást szenvedő lakásán leendő eszközlésére **1897. évi márczius hó 30. napjának délutáni 3 órája** határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet igérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Homonnán, 1897. évi márcz. hó 14-ik napján.

Tomory Antal,
kir. birósági végrehajtó.

Jelzálog-kölcsönöket

földbirtokra 3½%, házakra 4½%, másnemü ingatlanokra **5%** mellet **legmagasabb összegekben** ajánlunk.

E kölcsönök konvertálásuknál bélyeg- és illetékmenteséget élveznek.

Erdőkihasználások, birtokparczellázások átvétele. Birtokok szövetkezeteknek hosszu lefizetési tartamra eladatnak.

Magyar Lloyd
közgazdasági vállalat. 2
Budapest, Király-utcza 70.

76. sz.
1897.

Árverési hirdetmény.

Alulirt birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy a s.-a.-ujhelyi kir. törvényszék 1549. számu végzése által *s.-a.-ujhelyi polg. takarékpénztár és többek* javára *Markovics Éliás* ellen 300 frt tőke, ennek 1897. évi január hó 1. napjától számitandó 6% kamatai és eddig összesen 48 frt 67 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt biztositási és kielégitési végrehajtás alkalmával biróilag le- és felülfoglalt és 8750 frtra becsült gazdasági felszerelések, szárvasmarhák, takarmányok és házibutorokból álló ingóságok nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek az 1058/1897. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszinén, vagyis alperes lasztoméri lakásán leendő eszközlésére **1897. év április hó 2-ik napjának délután 2 órája** határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szandékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet igérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ban megállapitott feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Nagy-Mihályon, 1897. évi márcz. hó 20. napján.

Gál Vilmos,
kir. bir. végrehajtó.

REICH ADOLF
férfi-ruha készitő
Nagy-Mihályon, főutcza

Legolcsóbb öltönyöket

saját nagy választéku valódi angol
gyapjuszöveteiből
készit a legujabb divat után. 7

80. sz.
1897.

Árverési hirdetmény.

Alulirt birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy a budapesti kir. keresk. és kir. törvényszék 19432. számu végzése által *Adler és Schlichter* és *Ungár Salamon* javára *Schlesinger Antal* ellen 71 frt 41 kr. és 719 frt tőke, ennek 1896. évi szept. hó 15. napjától számitandó 6% kamatai és eddig összesen 20 frt 90 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt biztositási és kielégitési végrehajtás alkalmával biróilag le- és felülfoglalt és 757 forintra becsült vegyes rőfösáruk, bolti állványok és ládákból álló ingóságok nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek az 1329/1897. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszinén, vagyis alperes nagymihályi boltbelyiségében leendő eszközlésére **1897. évi április hó 5. napjának délután 2 órája** határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet igérőnek a becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ban megállapitott feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Nagy-Mihályon, 1897. évi márcz. hó 20. napján.

Gál Vilmos,
kir. birósági végrehajtó.

Barnai Andor
a „Kos"-hoz czimzett szállodája
Sztáray gróf kastélya átellenében
Nagy-Mihályon.

Ajánlja kitünő minőségü valódi hamisitatlan, az 1893. évi XXXIII. törvényczikk értelmében kezelt

asztali és csemegeborait

utczai kimérésben mérsékelt árban.

Kitünő minőségü asztali bor	1 liter	42.
„ „ „ „	„	54.
„ „ „ „	„	60.
Feszt-féle *Vinnai gyöngy*	„	1.00.
Hegyaljai szamorodni	„	1.20.
„ „	„	1.50.
889-iki „ „ **gyógybor**	„	200.

Az orvos urak b. figyelmébe!

Tokaji asszú **gyógybor**	1 liter	3.00.
„ „ „	„	4.00
legf. „ „ „	„	5.00
Ménesi veres asszú	„	2.50
Kitünő ó szilvórium	„	1.10
Szyrmiai régi	„	1.50

A borok árai nagyobb mennyiség vételénél egyez ségileg olcsóbbak.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására hozni, hogy üzletemben **állandóan friss csapolásu kőbányai ser, villás reggeli és friss kassai virstli kapható.**

Ebéd, vacsora, hideg és meleg ételek a nap minden szakában étlap szerinti rendes árak mellett kaphatók.

Az utazó közönség szives figyelmébe ajánlom **ujonnan renovált vendégszobáimat.**

— Tágas istállók és kocsiszinek. — 9

Edelstein Henrik
Finom-posztó és gyapju-áru raktár,
Férfi-ruha készitő mühely
NAGY-MIHÁLY.

Nagy választék a legujabb divatu
valódi angol gyapjuszövetekben.

FÉRFI-ÖLTÖNYÖK
mérték szerint, magyar, német franczia és angol divat után
legcsinosabban és legjutányosabb árban
készittetnek.
Megrendelések a legrövidebb idő alatt eszközöltetnek.

Nyomatott Landesman B. könyvnyomdájában.